

Nocturne

En novelle af Martin Schjønning

Nocturne blev skrevet til magasinet Science Fiction #19 (2012)

Dette er en redigeret udgave, 2015.

Teksten er public domain.

Forsideillustration: *Femme en pleurs* af Pablo Picasso (1937)

www.schjoenning.com

Kanylen forsvandt ind under huden og gled ubesværet ind i den store blodåre, der hvor over- og underarm mødtes. Kun et lille prik. Mindre end et myggestik. Hun pressede engangssprøjtens stopper helt i bund – langsomt, forsigtigt – og følte hvordan den anonyme, gennemsigtige væske borede sig ind i hendes blod. Da begyndte smerten at tage til. Ikke voldsomt, men alligevel ubehageligt. Det føltes som cement der størknede i hendes arm.

Hun vidste at det var ren indbildning, men hun syntes – som sædvanlig – at kunne mærke sine hormoner blive sat ud af kraft. Hvordan små dele af hende døde og svandt bort. Det gav hende en mild kvalme. Hun tog nogle mavetabletter og skyllede efter med en rest syntetisk champagne, levnet dagen i forvejen, nu uden bobler.

Strandvejen var ved at vågne uden for vinduet. Hun kunne høre biler komme summende og se den klæbrige dis undslippe jordens indre gennem en rist. Bag ved tre rækker af misfarvede, hullede tage lå Øresund. Solen hang bag hende, på flugt fra natten og alle dens gerninger og al dens væsen. Dens sitrende, kreperende stråler blev fanget af de flossede reminiscenser af lak på tagenes tegl, og af vandets olierede overflade – tusind farver der gled sammen i det slimede, kvælende ælte der havde myrdet havet.

Hun hadede den udsigt. Hun hadede den, men kunne ikke undvære den. Den mindede hende om et sted derude. Et bedre sted, der ventede på at hun skulle komme hjem. På den rigtige side af Muren.

Hun vendte sig bort fra udsigten og gik hen til spejlet. Som alt andet i hendes værelse – sengen undtaget – sad det i børnehøjde. Hun boede i et dukkehus der kunne gøre illusionen komplet. Hun så mismodigt på væsenet i spejlet. Yndig, spæd, uskyldig – en god gammel opskrift på succes. Hendes lyse krøller blev holdt på plads af et bredt hårbånd – pink naturligvis, matchende hendes flødeskumskage af en kjole. Båndet var besat med similisten i meander-mønster.

Hun havde en lille smule hvalpefedt her og der, til at understøtte formen. Små feminine fødder. Smilehuller. Store blå øjne. Hun så ikke ud til at være en dag over ni.

Hun sendte væsenet i spejlet et smil. Det var et uimodståeligt smil. Sukkersødt og skærende falskt, men hun vidste at det virkede. Hun havde brugt det smil i mere end fire lange år, og det havde aldrig svigtet. Smilet var en del af masken, en del af spillet. Som udsigten over det smudsige hav var smilet et syn hun hadede. Og som hun vidste at hun ikke kunne undvære.

Hun rettede en sidste gang på håret og lagde et ekstra lag af blussende kindrødt. Det kontrasterede hendes blege hud perfekt. Hun var en porcelænsdukke. Hun passede perfekt ind i værelset. Så hun forlod det.

Hun gik ned ad den solide trappe, hvidmalet ask med en tyk løber sat fast med bronzestifter. Den mindede hende smertefuldt om hendes barndomshjem. Hun tvang mindet bort.

Der hang ægte malerier på væggene langs trappen. Nogle af dem havde hængt der siden villaen blev opført, havde hun hørt. Et par hundrede år med andre ord. Huset knagede som den mimrende, fisende, senile olding det var. Måske man kunne narre kunderne midlertidigt, med tyndt forgyldte statuer og antikke møbler der var sat sammen uden skyggen af smag. Kunderne faldt for baren med dens vintage-indretning af hælervarer og billige kopier. Men hun kendte huset. Hun boede der – om end hun aldrig ville kalde det et hjem. Hun vidste hvordan der så ud bag salonerne og de legestue-lignende pigeværelser. Rådrende træværk, rustne søm der stak ud i skæve vinkler, utætte ruder, vandskader der var blevet malet over. Staffage. Tryllestøv. Fusk.

Hun trådte ind i den store hall, hvor der som altid var hjertestandsende koldt. Udenfor var en vindstille vinterdag ved at blive til en hylende storm i mørket. Sneen lå, grå og grimet, og dasede i vinduesrammerne allerede.

De andre piger sad i sofaerne – barneprinsesser halvt ædt af bizarre pudeuhyrer; noget overdesignet sydlandsk kitsch fra dengang nogen tog italiensk æstetik seriøst. Pigerne var overlagt forskellige. En buffet af nøje afpassede retter, så der var noget for enhver smag.

Sandra, den visuelt ældste af pigerne, var igen begyndt at udvikle bryster. De var små og spidse, fanget under en hvid bluse der kunne være malet på – kunstsilken fangede lyset fra de dæmpede empire-lamper. Ved siden af hende sad mulatpigen Kira. Fyldige læber og kruset hår, hud som mælkechokolade. Hun forsøgte at få varmen under en enorm hvid plysbamse. Hendes buttede brune ben slyngede sig omkring den. Ved siden af hende sad Petra: Rødhåret drengepige. Ranglet, karsk og fregnet. Iført jeans og stropbluse. I den næste sofa: husets yngste – Mara; visuel alder fem år – sammen med en skabning fra et Schiele-maleri: Lila. Klædt som en fransk skøge og med permanente blå blodansamlinger i ansigtet. Visuel alder ti år.

Mor sad ved et bord for sig selv og spiste aftensmad. Hun så op og sagde:

”Kamma! Det var da på tide du kom ned.”

”Ja, jeg kan se I har travlt,” svarede hun sarkastisk og sendte sigende blikke ud i det kolde og kundefri lokale. Det hele – huset, møblerne, pigerne – forekom håbløst anakronistisk, usammenhængende og skævt. Det der burde være nyt var i virkeligheden gammelt og forsøgt sminket ungt. Det der burde være gammelt var kunstigt patineret. Begge dele uden det store held.

Mors rødsprængte øjne blev smalle. Hun tog en mundfuld, og sagde i en sky af madpartikler:

”Vi får meget fint besøg i dag. Og du er lige hans nummer.”

Lava flød gennem Kammas krop og hendes puls steg.

”Hvem?” spurgte hun og forsøgte at virke alment ligeglad.

”Hr. Volk,” sagde Mor, efter først at have tygget maden grundigt og sunket. Hun udtalte navnet på samme måde som man ville hviske Guds navn i en bøn. Mor gjorde en kunstpause og så op fra maden med en vigtig mine.

”Hr. Volk har bestilt hele huset og betalt forud,” fortsatte hun så, med glitrende dollartegn i øjnene. ”Han kommer klokken tyve og alt skal være helt perfekt. Hans assistent har sagt at ...”

Kamma hørte kun halvvejs efter mens Mor pladrede videre om Hr. Volks meritter og præferencer – dog i simple ord. Mor var i sin inderste sjæl et sympatisk menneske, men hun havde samlet sit sprog op på Strandvejen. Kamma kendte mere til Hr. Volk end Mor kunne forestille sig. Måske mere end nogen andre i huset.

Data gled forbi hendes intrasyn efterhånden som hun aktiverede filerne om Volk. Tekst og billeder, ophobet af ivrige agenter skjult i skygger, samlet og redigeret af trofaste ansigtsløse analytikere. Mere en formel end et portræt. Konkist – sine steder til et lakonisk niveau – formulerede sætninger der kunne optages med et enkelt blik.

Åh jo, hun kendte Hr. Volk.

Der kom kun en håndfuld andre gæster inden klokken blev otte. Tre indiske forretningsmænd og to kinesiske turister – trustfund-teenagere med den sædvanlige blanding af nysgerrighed, liderlighed og skam strålende ud af ansigterne, som neonskilte. Mor afviste dem alle høfligt, men bestemt – en risikabel taktik eftersom de rige asiater stod for det meste af Strandvejens omsætning. Rygtet kunne spredes hurtigt blandt de rejseselskaber, som Mor bestak for at anbefale hendes hus.

Kamma stod på en vakkelvorn trappestige og tørrede støv af. Modvilligt summede huset af aktivitet. Der blev støvsuget ovenpå et sted. Et par af de andre piger vaskede op ude i køkkenet mens de snakkede sammen. Deres stemmer var skingre og underlige. Småpigestemmer der brugte lange svære voksenord mens de lystigt bandede værre end havnearbejdere.

Hun læste teksterne i de rammer hun støvede af. Certifikater. Officiel dokumentation på hvem pigerne i virkeligheden var. Komplet med de rigtige stempler og underskrifter. De afslørede også pigernes ægte alder. De bittesmå trykte årstal var det eneste der med forsæt brød illusionen om det fortidige pighjem. De var alle over tredive.

Præcis på slaget otte gik hoveddøren op. Kamma vendte sig på trappestigen, der vaklede, men præsterede at holde balancen. I et kort sekund blev hun forvirret over det hun så.

To mænd i lyse frakker trådte ind ad døren. De var lige høje, lige brede og gik i takt. Hver mands ansigt var en gravskrift, mejslet i grå granit. Smalle læber der aldrig havde smilet. Kolde døde øjne, der animeret søgte ind i hver krog af den ødselt indrettede hall.

Kamma genkendte modellen. Russisk, ufejlbarlig og ubetalelig. Berøvet enhver form for fri vilje, men sublimeret med utrolig udholdenhed, lynhurtige reflekser, overlegent sanseapparat, og evnen til at regenerere de fleste skader af sig selv. Den perfekte livvagt.

De to mænd kom nærmere med raske skridt. Sigende buler under de tynde frakker kundgjorde at de var forberedt på hvad som helst. Mor trippede nervøst under den billige messing- og plastikkopi af en lysekroner. Hun stod med hænderne samlet foran på det fyldige bryst.

Den ene mand forblev lydløs og stenagtig. Den anden lyste pludselig op i det mindst overbevisende smil Kamma nogensinde havde set. En grotesk maske der overskred grænsen til det hysteriske. Det samlede indtryk af det uforudsete skifte kunne sammenlignes med en porcelænstallerken der knuses med en hammer. Han sagde:

”De må være bestyreren af dette etablissement, korrekt?” Hans stemme var tyk og hul. Den mærkelige mekaniske dialekt der altid afslørede selv de mest fuldendte kloner var markant og umenneskelig. Det var svært at overbevise sig om at der faktisk bankede et hjerte – et ægte menneskehjerte – i brystet på dette væsen.

Mor nikkede tjenestevilligt, som en stikker under forhør, og svarede:

”Det er helt korrekt! Hjerteligt velkommen. Jeg håber at ...”

Stenmfjæset var tilbage. Hans ansigt havde samlet sig igen. De skrighvide, selvrensende tænder forsvandt igen ind bag de smalle blodløse læber. Mor gik i stå midt i sætningen, tydeligt forvirret, i tvivl om hvorvidt hun havde sagt noget fornærmende. Men så kom endnu en mand ind ad hoveddøren.

Hr. Volk var iført et mørkegrønt jakkesæt, så velsiddende at han kunne have været født i det. Han var et af den slags mennesker der på én gang virkede spinkle og overmenneskeligt stærke. Under jakkesættet var han veltrimmet – det var der ingen tvivl om. Hans bevægelser afslørede en elegance og muskelkontrol man kun opnåede ved rigtig træning. Hans holdning var rank, naturligt bydende, som en erfaren officers.

Kamma stirrede på ham. Det påkaldte opmærksomhed. Alle andre i den store hall stirrede også på ham. Fire år og nu stod han her: Med sine tætsiddende, afgrundsdybe, sorte øjne; øjne der bar præg af at have set alt, som var Volk et vidne fra oldtiden. Øjne der, indrammet af sylespidse

kindben og tætte, sorte øjenbryn, opfangede alt og hypnotiserede verden omkring sig. Øjne som man enten undveg eller blev gal af at møde i for lang tid ad gangen.

Bag Hr. Volk kom yderligere to af de russiske kloner. Glidende løsrevne skygger. En tilfældig eftertanke. Den ene lukkede hoveddøren og de stillede sig op som skildvagter ved et kongeslot.

Hr. Volk gik direkte hen til Mor. Hans gangart var energisk, men underspillet. Et barn der virkelig forsøger at styre sin lyst til at lege vilddyr, fordi der venter en belønning hvis det lykkes. Hans smil var gedigent, et velkomment skifte efter det uhyggelige fjæs den klonede livvagt havde præsteret. Volk greb Mors ene hånd og løftede den op til sine læber. Hans læber berørte Mors kødfulde håndryg i et overfladisk kys, hvis oprigtighed var umulig at bedømme. Var han uforholdsmæssigt høflig eller i gang med at latterliggøre hende?

Mor tog imod smigeren med utilsløret begejstring.

”Velkommen, velkommen Hr. Volk! Vi har sådan glædet os til Deres besøg ...”

Hun kvidrede videre mens hun med hånden signalerede til en af småpigerne – nøddebrune Kira. Mulatten forsvandt ud i køkkenet og vendte øjeblikkeligt tilbage med en flaske afkølet syntetchampagne. De andre piger begyndte at slentre rundt i lokalet uden mål. Kunderne foretrak et hus med liv, selv hvis livet var meningsløst. Kamma lagde sig halvt ned i sofaen med let spredte ben. Hun lod knæene mødes og forlade hinanden i takt med en uhørlig rytme. Det var overbevisende. Et velopdraget, bedsteborgerligt pigebarn der kedede sig. Hun forekom behageligt henslængt – uskyldsren og naivt uvidende om hvor æggende hun var.

Hr. Volk talte med Mor, som imod egne principper også drak af champagnen, troldbundet som hun var af den rigeste og mest magtfulde klient hun nogensinde havde haft. De pjattede. Volks latter var naturlig. Det betød at han var afslappet. Kamma begyndte at tromme med fingrene på sine knæ, så flæsekanten på kjolen langsomt – tilstræbt tilfældigt – begyndte at glide ned mod hendes skød.

Volks øjne. Hun fangede dem og halede dem ind.

Hun var overrasket over hans opførsel. Han var ikke den rollespillende type. Ikke noget ride-ranke eller hvis-lille-pige-er-du. Men heller ikke lige-på-og-hårdt.

Han var tavs. Kun en let knurren undslap hans strube mens han tog hende. Og han tog hende med en mærkværdig form for respekt. Hans pik var ikke ligefrem lille, men heller ikke et baseballbat. Hendes kunstigt indsnævrede underliv tog imod ham med en tøvende nydelse. Hun opdagede at de spinkle suk der listede sig over hendes læber – som tyve i mørket – var ærlige.

Han duftede, men hun kunne ikke bedømme præcis af hvad. Det var en god duft – vidunderlig sammenlignet med de billige, uvirksomme deodorantgasser kunderne normalt forsøgte at skjule den harske lugt af nervøsitet og opstemthed med. Volks duft var af stål og nyfældet træ. Og noget mere.

Hun besluttede sig for ikke at nyde det, men jo mere hun prøvede des sværere var det at lukke saligheden ude. Det var ikke en mental øvelse hun var vant til. Hendes verden blev vendt på hovedet. Han forsøgte at få øjenkontakt med hende. Det gjorde kunderne ofte nok, i et aparte forsøg på at få anerkendelse mens de lå tungt på hendes lille krop og huggede uceremonielt løs i hende. Men Volk søgte ikke anerkendelse. Han bad ikke om syndsforladelse. Han forsøgte ikke at flirte. Han så blot koncentreret ud med uudholdelig omsorg i blikket, en udtalt forespørgsel: Nyder du det?

Vidste han at hun nød det? At hun måtte bide sine læber til blods for ikke at udbasunere sin vellyst. Hans øjne drak begærligt af hendes anstrengelser for ikke at afsløre sig selv. Hvorfor lige ham?

Hun gav fortabt og lukkede øjnene. Overvejede i et kort øjeblik at møde hans blik med et vredt og trodsigt udtryk, en anklage. Men hun kunne ikke. Og han ville se direkte igennem den maske. Hun kunne mærke hvordan hans krop spændtes. Hans pik dirrede i hende, og hans vejtrækning blev heftig. I et øjeblik svævede han helt stille over hende, med hænderne låst som skruetvinger om hendes liv.

Så pustede han ud og fortsatte. Han holdt det inde. Han ville trække det ud. Hun afskyede ham for det, men kunne ikke overbevise sig om at hun afskyede det han gjorde ved hende.

Hendes intrasyn lyste pludselig op. Hans ansigt opløstes og de sidste fragmenter af det blev malet over af hendes personlige startside. Kun hans øjne trængte igennem hindfilteret – sorte perler fra urhavets bund. De var der og de var der ikke – de lå bag intrasynet, som spøgelse, fanget mellem verdener.

Kammas tanker rakte ud for at lukke intrasynet ned, men den simple proces virkede ikke. Volks blik blev stirrende og koldt. Hun forsøgte at omgå primærprogrammet. Hans frosne øjne spredte deres kulde. De to sorte cirkler voksede sammen til én, som himmellegemer der skygger for hinanden, og blev til en bundløs brønd af iskoldt mørke, der sugede alt til sig.

Panikken greb hende. Hun styrede ikke længere sine tanker, men sendte dem i alle retninger uden specifikke kommandoer, men blot med ordrer om at lukke alt. Det virkede ikke. Volks brønd – et sort hul mellem dem – slubrede kartotek efter kartotek i sig. Filer, koder, forbindelser, det hele blev nedsvælget, hurtigere end det burde være muligt.

Hendes intrasyn flimrede. Hun kunne vagt høre lyden af sin egen gispende vejrtrækning. Perifert opfattede hun at han stadig var inde i hende. Han førte stadig sit underliv frem og tilbage, gennemborede hende. Det var stadig behageligt, selvom det forekom mekanisk. Hun fik kvalme.

Hans stemme lød rå inde i Kammas hoved. Lyden af den kom fra et andet sted end gispene og de hvinende knirk fra sengen. Den kom indefra og overdøvede alt:

”Imponerende opsætning du har dig der” – der var triumf i stemmen. Og indestænget latter. ”Meget imponerende for en ... ” Han lod det usagte ord hænge og svæve i luften. ”Hvordan har du dog fået råd til det? Bestemt ikke ved at ligge her.”

På den ene side lød det som om han talte højt med sig selv. På den anden side forekom hans monolog retorisk, næsten dramatisk, som noget indøvet han præsenterede for et publikum. En splint af hendes bevidsthed blev klar over at han kærtegnede hendes kind med to fingre.

Hun flød i intetheden mellem intrasyn og virkelighed, uden at kunne svømme i land. Hun kunne ikke engang se bredden. Hans stemme svævede over vandene og gav genlyd i tomrummet. Over hende skinnede øjet sort.

”Kamma, jeg er smigret. Der er ingen der nogensinde er gået til den her form for yderligheder bare for at slå mig ihjel. Fire år er lang tid – tja, lang tid for dig i hvert fald. Jeg går ud fra de spildte år er en del af din belønning. Hvor mange får du tilbage? Ti? Tyve? Næh... Du får halvtreds kan jeg se. Halvtreds. En tidobling i værste fald, hmmm.”

Den sorte sol funkede. Et flakkende diasshow af dokumenter blev kastet op på dens blanke overflade. Alle detaljer i sagen mod Volk. Kammas ansættelseskontrakt. Analytikernes tørre ord, der i dette helvedeslandskab kun ventede på at en pludselig storm skulle flå dem fra hinanden. Visne vendinger der drev ned over sfærens glasskal og snart ville spredes som frostsne for vinden.

”Hvor er jeg forudsigelig” sukkede Volk. ”Jeg må hellere bryde nogle vaner snart. Ellers ender det med at I får mig... Se her for eksempel:” Volks kropsløse stemme ændrede karakter. Han nasalerede som en nyhedsoplæser. ”Volk engagerer kun prostituerede med en visuel alder under tolv år. Han er påpasselig med kun at engagere erfarne prostituerede, med en længere karriere bag sig. Generelt foretrækker Volk veletablerede huse uden direkte forbindelse til andre dele af Strandvejens kriminelle netværk – altså uden tilhørsforhold til andre bander. Specifikt foretrækker Volk prostituerede der har arbejdet for det samme Hus i minimum fem år...”

Kammas indre vred sig. Hun blev spiddet af Volks overlegne snylteprogrammer, spiddet og suget tom, følte det som. Hendes digitale bevidsthed blev berøvet, befamlet, voldtaget, under udtalte trusler om kvælning.

Krybende, ydmyget, rakte hun ud med sine flimrende tanker og fandt den kontakt hun for længe siden havde besluttet sig for aldrig at bruge. Hun aktiverede den.

Volks folk hjalp ham ind på kontoret hvor han faldt sammen i en dyb lænestol. Der lå et dusin beskeder fra alverdens vigtige mennesker og blinkede i hans baghoved. Han burde læse dem igennem og svare på de fleste af dem, men det måtte vente. Med en usynlig gestus klappede han en sort mur op så den insisterende blinken blev skjult. Volk tog ikke imod.

Han så sine livvagters hukommelse igennem for fjerde gang. Et dalende håb om at finde en forklaring drev ham til det, selvom han hadede at se sig selv gennem andres øjne. Fornemmelsen af at være en statist, ligefrem en dukke, i det store drama kaldet Tilværelsen, sneg sig altid ind på ham.

#3 var den første der nåede frem. Livvagten var positioneret ved reposen, kun få skridt fra Kammas værelse. Den havde hørt Volks hysteriske vræl så tydeligt at væggene der adskilte dem lige så godt kunne være lavet af luft. Forhøjede sanser. De bedste man kunne købe for penge.

#3 var løbet gennem døren. Direkte gennem døren, som var den vitterligt af luft. En lille korona af træ stod omkring livvagten, som en tornet aura, når Volk frøs billedet. Lyden der opstod da den tunge krop splintrede den gamle dør var mere et smæld, som af en pisk, end et egentligt brag. Smældet blandede sig med det klirrende knald og det pludselige sus fra Kammas hovedkulse flugt gennem værelsets eneste vindue.

Alt skete så hurtigt. Selv #3's fint stemte sanser og toptunede processorer kunne ikke opfange det hele. Livvagten kendte sine prioriteter – de var naglet uløseligt fast i dens primære direktiv – og tog sig først og fremmest af sin herre.

Volk bevidnede med en vis kvalme hvordan #3 greb hans egen ledeløse krop på sengen, som var den et stykke kasseret legetøj og gav sig til at undersøge den. Billedet af Volk på sengen var ikke pænt. Hans ansigt var blegt, gustent, med tydeligt markerede sorte blodårer trukket frem på panden. Hans vidt opspærrede øjne lyste spøgelseshvidt. Fra sin lænestol zoomede Volk ind på sine egne øjne. Iriserne vibrerede under det umenneskelige pres fra det fuldstændigt overbelastede intrasyn. Overalt sprang bittesmå blodkar, det ene efter det andet, og farvede hurtigt øjnene helt røde. Skiftet fra hvidt til rødt lys var det mest kvalmende af det hele.

Volk i lænestolen skiftede kanal og bevidnede gennem #1's øjne hvordan en lille skikkelse, fanget i en sky af glasskår og pindebrænde, passerede forbi et af vinduerne i det trange køkken. #1 bevogtede køkkendøren og dens instrukser fik hurtigt fanget den i et af de intensionsdilemmaer som selv de bedste neurologer ikke kunne gøre noget ved. Klonen kunne på den ene side ikke forlade sin

post ved køkkendøren, men på den anden side kunne den ikke tilsidesætte sin egen – ganske imponerende – deduktionsmekanisme. Den kunne godt regne ud hvad den så og hvor det kom fra. Alle kognitive processer fortalte #1 at den burde undersøge fænomenet, men den kunne ikke forlade køkkenet medmindre nogle helt specifikke undtagelser trådte i kraft. Volk i lænestolen noterede sig at han måtte slække på kontrollen for fremtiden.

#1 gjorde hvad den kunne. Den åbnede køkkendøren og så ud i den mørkladde, overgroede jungle, der engang havde været patriciavillaens baghave. Dens synsfilter skiftede til infrarød og verden forvrængedes til en psykedelisk farvelade indtil klonen kunne stille skarpt. De krogede træer og deres brusende kroner dannede en rodet baggrund i diverse violette og lilla nuancer. Over dem skar natten igennem, sort som døden. Inde mellem de kolde træer og den skrigende blå sludsne der klamrede sig til alt, var et enkelt ulmende orange-gult væsen på flugt.

Volk skuttede sig, angrebet af kuldegysninger, og han skiftede atter synsvinkel. #3 var i færd med at give Volks bevidstløse krop en sprøjte med stimulanser. Med et voldsomt ryk, som havde han fået stød, spjættede Volk-kroppen og lyset bag øjnene slukkedes. Han stirrede uforstående op i #3's stenansigt, i et kort øjeblik før han vendte hovedet bort og katapultbrækkede sig ud over sengetøjet.

Resten behøvede han ikke gense. Han havde været ved bevidsthed og var blevet eskorteret ud i sin bil. #2 havde kørt ham direkte hjem, hvor #5-#10 ventede, allerede varskoet om hændelsen. #1, #3 og #4 havde splittet huset ad i jagten på spor og beviser. Ruffersken havde undskyldt og vrøvlet og tudet i en lind strøm, men klonerne var nådesløse. #3 havde til sidst givet hende noget beroligende, så hun blot kunne sidde, fuldt bevidst, men ude af stand til at reagere, mens klonerne med russisk effektivitet havde flået hendes levebrød fra hinanden, krydsforhørt hendes piger og til sidst sendt et varsel ud til alle Strandvejens bosser om at Mors Hus ikke var sikkert.

Volk så grundende ud i sit dunkle kontor, hvor en smagfuld blanding af stjålen kunst godtgjorde de farveløse omgivelser. Gulv, loft og vægge var holdt i den samme farve – den tone af grå som sne får i en motorvejs midterrabat. Fra hæderspladsen mellem de to vinduer i endevæggen strålede Russolos *Revolte* som en polykrom sol – dets farver lige så stærke og dragende som da det blev skabt halvandet århundrede før dette øjeblik. Maleriets kaotiske kalejdoskop af rå geometriske kiler og lynende menneskefigurer bragte med dets vanvittige vildskab altid en selvmodsagt ro over Volk.

Han rakte ud efter den for evigt fremadbusende skulptur af *Der Rächer* – hævneren, der med løftet sværd og afslappet, indifferent mine stormede frem mod sine uværdige fjender. Volks hånd fandt automatisk frem til de perfekte kurver i figurens blafrende kappe. Bronzens iskolde overflade

gjorde ham opmærksom på hvor varmt han havde det, isoleret i kontorets beklumrede atmosfære, som et lille barn der langsomt smelter under den tykke dyne, skjult for monsteret under sengen. Han førte sin hånd langs hævnerfigurens på en gang dynamiske og fastlåste skikkelse. Den lille skulptur udstrålede overmenneskelige kræfter, som Volk tappede og sugede i sig.

Hans øjne fandt, som altid, den tomme plads på væggen bag skrivebordet. To slørede projektører var rettet mod stedet, der dermed blev endnu mere tomt. Spotlys på intet. Kun grå, død væg.

Pladsen var sat af. Volks talløse agenter var godt i gang med at gennemtrekke verden for at opstøve det værk der skulle opfylde tomheden. De skyede ingen midler, det havde han sørget for. Den pris han havde sat på maleriet var høj nok til at folk ville myrde for den. Den tomme plads ville snart blive fyldt. Men hvad så?

Volk smilede for sig selv. Bronzefladen under hans fingre var efterhånden blevet lunet op. Han kendte sig selv. Der ville altid være en tom plads. At fylde de tomme pladser var selve meningen med hans tilværelse. Han ville aldrig blive færdig. Han så kærligt på den fremstormende hævnens ånd og fandt som altid en medsammensvoren.

Han rejste sig fra stolen, fornyet og forynget af sin ensomme meditation og gik hen til skrivebordet. Han fandt en kopi af værket der skulle opfylde den tomme plads. Det første værk i hans samling der virkelig ville sætte ham på listen over seriøse samlere. Hans adgangsbillet til et endnu højere luftlag.

Han opslugte grådigt hver streg med øjnene. Picassos *Femme en pleurs* stirrede tilbage med al krigens gru – bogstaveligt talt – malet i ansigtet. Panik, sorg og tænders gnidsel. Det hele født med sejlene primærfarver og absurde kontraster. Hendes øjne var knust glas, hendes kulørte derbyhat en hån mod hendes eget sorrige ansigt. Men det bedste – det magiske – ved værket var kvindens blegstøt hvide hænder, der i desperation forsøgte at holde sammen på den brudte maske, som frygtede hun at hendes kontrafej skulle forsvinde i en rivende lavine. En enkelt klar tåre, jomfruhvid, en flydende glorie, forbandt det hele.

Volk stirrede på tåren. Stirrede til hans øjne gjorde ondt. Den talte til ham. Signalerede på tværs af tid og dimensioner. Og så forstod han pludselig. Han vidste hvordan han skulle finde Kamma.

Med skælvende hænder og valne fingre greb hun endnu et af de bittesmå glasfragmenter mellem to negle og hev det ud. En lille perle af mørkt blod skinnede i skæret fra et bål længere nede i gyden.

Men den forblev en perle. Den løb ikke. Trak ikke en rød fure ned over hendes arm, som nogle af de andre havde gjort. Hendes underlæbe bævrede. Ikke på grund af smerten eller kulden, men af ren og skær skuffelse. Hun havde ventet så længe. Tålmodigt modificeret sig selv, pint sig selv, solgt sig selv og sin sjæl. Og nu havde hun fejlet.

Hun krøb endnu længere ned bag den bulede containers isnende metalryg. Et stort flosset hul i dens side åbenbarede formuldet affald der havde ligget der i årevis. Hvide orme dukkede nu og da op til overfladen, men svømmede hurtigt ned i dyndet igen. Hullets kanter lignede en rusten hugtandsmund der snappede ud efter hende. Hun trak den skjoldede presenning tættere omkring sin nøgne pigekrop, der rystede af kulde.

Det var holdt op med at sne og Strandvejens samlede uddunstninger gjorde kort proces. Små søer af smeltevand samlede sig i den bulede, zig-zag-flækkede asfalt og drypløb ned gennem utætte plasthalvtage. Der lå det og ventede på nattefrosten der snart ville sætte ind – komme vandrende som et spøgelse nordfra og fastfryse alting. Kamma fandt et nyt skår, denne gang i den tynde hud mellem fingrene, og trykkede det ud.

Bålet der kastede skyggemonstre op på gydens beskidte vægge dannede midtpunktet for en lille gruppe af bumser, der stod tæt op af hinanden for varmens skyld. Deres stemmer var skingre. De stank så Kamma kunne lugte det, trods kulden der bedøvede hendes næsebor, og trods bålet der sendte giftig gummirøg op mens et bildæk langsomt smeltede i dets midte. En beskidt plastikflaske med en svagt grønlig væske gik på omgang imellem dem.

De havde ikke set hende. Hun var skjult af containerens svulmende, gærende krop. Hun lyttede med jævne mellemrum til deres samtale, men den foregik på et degenereret junkiesprog, der flød over med bizar slang, så hun forstod ikke meget af det. Diskussionen omhandlede vist gruppens kollektive ejendele der fyldte en skævslået indkøbsvogn i udkanten af lyscirklen. Hun trak endnu et glasskår ud. Det var et langt tyndt et, der havde skubbet sig op under og langs huden. Det gjorde ondt, men hun tvang sig selv til stilhed.

For hvert martrende skår der forlod hendes krop blev hendes beslutsomhed øget. Hun nægtede at give op. Hun kunne ikke vende hjem med uforrettet sag. Hun kunne ikke snige sig ud af Strandvejen og hjem til civilisationen uden at have fuldført opgaven.

Endnu en glasstump forsvandt. Endnu en rød perle. Hun havde været så tæt på. Hun kunne have dræbt ham. Stukket den simple stiletto hun skjulte under puden i halsen på ham. Han havde været ukampdygtig. Skadet. Slået helt ud af den puls hun havde torpederet hans implantater med. Men han havde skreget. Højt og længe. Der havde ikke været tid.

Hun kunne stadig mærke hvordan klonens løbende skridt havde gungret i gulvet, en monstrøs, ustopkelig bankeånd, der nærmede sig med umulig hastighed. Hun havde kastet et enkelt blik på stilettoens blanke kulfiberskæfte og så var hun sprunget.

Volks grusomme infiltration af hendes databaser havde sikkert haft en del indflydelse. Hun følte sig stadig en smule uden for sit eget sind. I splitsekundet hvor beslutningen – slå ihjel eller stikke af – blev truffet, hvem var hun da overhovedet? Sad der mon stadig et lille stykke af Volk i hende et sted? Og sad der et lille stykke Kamma i ham? Med bister mine trak hun endnu et skår – et stort et – ud af lysken. Det gjorde forfærdeligt ondt, men hun smagte lystigt på smerten. Den sømmede hende fast til den virkelige verden, fastere end noget andet kunne have gjort.

Selvom hans systemer var blevet ristet havde han stadig været dybt inde i hende. Han ville kunne spore hende. Han kendte hendes signatur.

Hendes fingre krabbede ned over hele hendes krop, på jagt efter mere glas. Som små stød fandt hun dem – mikroskopiske partikler, så dybt indlejret i hendes kød af hun ikke kunne få dem ud. Men de store skår var ude. Hun bed sig i læben og skjulte sig helt under den stive presenning. Så gav hun sig til at slette sine arkiver. Når de var tomme måtte hun deaktivere alle sine implantater. Og så til sidst – det store offer – ville hun sende pulsen gennem sine egne systemer. Først da ville hun være usporlig.

Uma-stolene og det seks meter lange konferencebord i sort beton blev belyst af designerlamper fra en svunden tid – gigantiske svævende kogler med en kobberagtig lød, der fik rummet til at se ud som om det ulmede svagt, som de sidste gløder fra en baune. Alle livvagterne var samlet ved bordet; tavse, ubevægelige, opmærksomme, det perfekte publikum. Volk var næsten ked af at mødet skulle være så kort – men kun næsten. Hans inderste instinkter var vakt og han glædede sig til at få mødet overstået.

Bag klonerne stod hans selvstændigt tænkende ansatte – ikke meget andet end en flok dusørjægere og småskurke, men mere snu end selv de bedste kloner han kunne skaffe. Selv husholdningspersonalet var til stede – et sted ude i skyggerne. Han følte deres afventende blikke på sig.

Han så ned langs rækken af kloner. Kun de mindste variationer i deres påklædning afslørede hvem der var hvem. Deres homonyme fremtoning var en del af skræmmetaktikken. Folk kunne slet ikke have det, og Volk udnyttede det til fulde.

”Godaften,” sagde han og trængte gennem stilheden som en skalpel gennem hud. Den joviale tiltaleform var udelukkende for menneskernes skyld – klonerne, der sad ranke som pælesiddere i de umådeligt magelige stole, var aldeles ligeglade med den slags høfligheder.

”Jeg har samlet Jer for at give Jer en enkelt, meget simpel ordre,” fortsatte han. ”Den går stik imod vores normale procedurer, som jeg derfor vil bede Jer om at se bort fra.”

Volk så rundt på forsamlingen. Klonernes ansigter var som sædvanligt gjort af sten. Resten af personalet så nysgerrige ud, men forsøgte i øvrigt at kopiere klonernes neutrale miner. Han studsede lidt over denne specielle sociale transaktion – hvor mennesker gengav kvaliteter i væsner der gengav mennesker – og fortsatte efter en overlagt kunstpause:

”I nat gælder ingen af beskyttelsesdirektiverne. Jeg vil ikke have eskorte og jeg vil ikke overvåges. Jeg forlader komplekset om lidt, og jeg ønsker at forlade det alene.”

Han lod det synke ind. De ansatte gjorde et bravt forsøg på at holde masken, men det var tydeligt at de var chokerede, næsten vantro, over hans ordrer. De begyndte at trippe rundt med mikroskopiske skridt på det tykke gulvtæppe. Et par af hans mest erfarne håndlangere så decideret skuffede og opbragte ud, som om han havde fornærmet dem groft ved at frabede sig deres hjælp.

”I morgen, når jeg vender tilbage, træder alle de sædvanlige stående ordrer i kraft igen. De af Jer der ifølge turnussen har vagttjeneste i aften kan betragte det som en gratis fridag.”

Det lettede lidt på de bekymrede miner. Et par sigende smil og øjenglimt blev udvekslet. Nogen skulle vist gøre byen usikker i nat. Volk var godt tilfreds. Personalet var nu forsikret om at de ikke kunne forudsige hans handlinger – det holdt dem på tærne – og han havde vendt deres frygt for mistro til glæde over en lille smule frihed med to sætninger.

”Det var alt for i aften. Tak fordi I kom.”

Forsamlingen, der næppe havde troet disse ordre hvis ikke Volk havde præsenteret dem for dem i egen person, brød op. Menneskene forlod mødelokalet i små grupper. Klonerne rejste sig samtidigt, som var de dele af den samme store maskine, og forlod målrettet lokalet en for en for at vende tilbage til deres pligter. Deres scannere havde verificeret at Volk rent faktisk var Volk og at han ikke var under indflydelse af biologiske eller digitale fremmedlegemer. Det var nok for dem.

Da Volk var helt alene tilbage slentrede han hen til det enorme panoramavindue og stirrede ud over Strandvejen. Et sted dernede, mellem de forsømte pragtvillaer og tandløse rækkehuse ventede Kamma på sin skæbne.

Hun trådte frem i bålets lys. Tre af de fire hjemløse entiteter havde forladt gyden – så vidt hun kunne forstå på deres primitive jargon var de på vej ud for at klunse madrester. De ville ikke komme tilbage foreløbigt. Da den tilbageblevne bums fik øje på hende var han ved at gå bagover.

Hun havde lagt presenningen fra sig og stod fuldstændigt nøgen foran ham. Fladbrystet og forkommen, med de lange lyse krøller i komplet uorden, sammenklaskede af den våde sne. Selv kort tid udenfor havde givet hendes hud et anstrøg af snavset gråt.

Bumsen – et midaldrende væsen med et lusekravlende, anarkisk fuldskæg og dumme, sløve, vandblå øjne – gloede forvildet på hende. Hans rådne mund gik op og i, som næbene på de havfugle der fra tid til anden begik den fejl at dykke ned i Sundets forpestede vand. Hans arme stoppede midt mellem to kuskeslag så han lignede et forvirret barn der ville have et kram.

Kamma så op på ham med øjne så store som hjulkapsler og et bedende udtryk.

”Hjælp mig,” peb hun ynkeligt. ”Be’ om! Be’ om!” Det faldt hende ikke svært at presse tårer frem. Hun var selv en smule i tvivl om deres falskhed.

Bumsen trådte om på den anden side af bålet. Dybt inde i hans ødelagte hjerne vågnede et urinstinkt. Man kunne se det i hans slidte, usunde fjæs – en glidende, ubrudt transformation fra subsistensløst samfundsoffer til trøstende beskytter. Han gik frem imod hende med udstrakte arme.

Hun løb i armene på ham. Hans lange uldfrakke føltes ru og kornet med hendes nøgne frostbidte hud. Varmen fra bålet prikkede. Han holdt hende ind til sig og løftede hende op.

”Hvad er der dog sket med dig?” spurgte han med raslende stemme.

”Der var nogen... Nogen andre voksne... De tog alt mit tøj af... Og rørte ved mig...” hikstede hun grådkvalt og kunstigt, og begravede hovedet i mandens skulder. Hun kunne mærke bumsens muskler spændes i fortørnelse og dæmrende vrede.

”Hvor er de henne nu, lille ven?” spurgte han. Hun kunne mærke hans vamble ånde. Den stank af muldnet tandkød, affald og karburatorsprit. Hans beskidte hoved gned sig op af hendes hår.

”Det ... Det ... Det ved jeg ikke. Jeg løb min vej og ... og ... og så for jeg vild ... og... jeg fryser ...”

”Bare rolig, min ven,” sagde han, ”nu kan der ikke ske dig noget. Hvad hedder du?”

”Kam... Kamma.”

”Det er et pænt navn,” sagde han, underligt trøstende. Det var tydeligt at han måtte koncentrere sig om at huske det rigtige danske sprog. Han trak pauserne mellem ordene ud. ”Hvor gammel er du Kamma?”

”Otte... Otte og trekvart”

Hun kunne mærke hvordan hans ansigt spændtes under et uvant smil.

”Okay, Kamma på otte trekvart. Ved du hvor du bor?”

Hun rystede sørgmodigt på hovedet og bed sig i underlæben. ”Jeg fryser ...” sagde hun.

”Naturligvis.” udbrød han, og så ud som om han først nu havde opdaget at hun intet tøj havde på. Han satte hende forsigtigt ned på asfalten igen og tog sin frakke af. En underligt sammenvokset ting, bestående af mindst fire hullede, snavsede trøjer dækkede hans overkrop som en overaktiv parasit. Han lagde frakken om hendes skuldre. Den var tung og vidunderligt varm.

Med overraskende fast hånd førte han hende tættere hen til bålet. Varmeølgerne slog imod hendes hud som stod hun i brændingen i et hav af lava. Men når først dønningerne blev brudt imod hendes iskolde skær af en krop forvandlede varmen sig – fra morderisk smerte til ekstatiske, livgivende energi.

Han forlod hende og begyndte at rumstere med indholdet af den havarerede indkøbsvogn. Han tog flere genstande op, så dem an og lagde dem tilbage. Enkelte skatte tabte han på jorden, men han var åbenbart ligeglad. Han vendte ansigtet imod hende og sendte hende noget der kunne have været et beroligende smil inde bag vildnisset af skæg.

”Jeg ved vi har en ekstra bluse et sted. Og jeg er sikker på vi samlede nogle sko op på et tidspunkt. I børnestørrelse ...” Efterhånden antog hans forsikringer skikkelse af en monomanisk enetale: ”Ved faktisk ikke hvorfor vi beholdte dem ... Det er da egentlig mærkeligt ... Børnesko ... Var de blå? Mærkeligt ...”

Kamma lod manden fordybe sig i hans mærkværdige konceptioner. Hun begyndte at rode i lommerne på hans frakke. En af dem var helt fyldt med cigaretskodder, en anden indeholdt fyrens samlede formue – der ikke engang ville forslå til et enkelt måltid. Hun tænkte så det næsten gjorde ondt i hovedet, men huskede med jævne mellemrum at snøfte barnagtigt, i tilfælde af at bumsen igen skulle vende sin opmærksomhed mod hende.

Det her var allerede ved at udvikle sig utilsigtet. Hun havde en mission der skulle udføres og nu stod hun her og gik i stå ved allerførste punkt på dagsordenen. Hun begyndte at rode mere febrilsk i de dybe lommer. Bumsens mumlen var nu blevet til en messende melodi af usammenhængende slang, men han knoklede stadig for at finde hoved og hale i vognens rod – ledte stadig efter tøj til hende.

Så ramte hendes forfrosne fingre løsningen. Hun måtte koncentrere sig for ikke at huje af glæde. Hun følte ordentligt efter. Formen var ikke til at tage fejl af. Så hun trak sig langsomt væk fra den skærende hede ved bålet og listede sig ind på manden.

Bumsen havde tabt en konservesdåse på jorden. Den rullede skramlende ned ad gydens ujævne underlag mens han hev endnu flere genstande – en tennisketcher, en hullet strømpe, en bøjet paraply – op fra vognens øjensynligt uendelige metalkurv. Hun luskede helt hen til ham, uden han opdagede hende. Hendes lille hånd greb fat om hans buskeben og trak lidt i det. Det gav et sæt i ham og han vendte sig øjeblikkeligt imod hende.

”Hvad er der Kamma?” spurgte han.

Hun foregav naiv generthed og så op på ham med bøjet hoved.

”Må ... Må jeg godt få en krammer?” spurgte hun så med den allermindste stemme. ”Be’ om!”

Han smeltede som voks. Hele hans spritopblødte ansigt udstrålede medynk og sympati til et punkt hvor det vendte sig i Kammas mave. Han satte sig ned på hug og slog armene ud. Han lignende et fugleskræmsel der var sunket ned i en moset mark. Hun gik ind i hans omfavnelser med sine krystalblå øjne låst fast om hans svømmende blik.

I én lang bevægelse hev hun springkniven frem fra lommen, slog den ud med et hvislende svirp og stødte den dybt ind i halsen på ham.

Volk forlod sit hjem da klokken nærmede sig midnat. Den matrøde sedan gled lydløst ud på selve Strandvejen og rullede langsomt nordpå. En million lys blev kastet tilbage af de tonede ruder. Han kunne ikke huske hvornår han sidst havde ført bilen selv. Det forekom ham som flere år – bare siden han sidst havde været alene uden for sit soveværelse. Han indåndede kvarterets sjæl der trængte sig på, selv gennem klimaanlæggets lugtfilter.

På begge sider af vejen bød Strandvejen sig til – lummert, promiskuøst, men på sin egen uudgrundelige måde inderligt. Selv det smeltende sjap og den fugtdrivende iskolde vind kunne ikke jage nattens dyr ind i deres huler. De lugtede bytte – hjælpeløse rupees, kornfede yuan og uopmærksomme rubler.

Den ældgamle vej – den eneste på denne side af Muren der stadig blev asfalteret med jævne mellemrum – brændte i neonskiltenes lokkende skær. Hologram-bryster og dundrende rytmer fra skjulte højtalere; blinkende, sukkende indbydelser til smukke kroppe og nepentisk glemsel. Grupper af rovdyr drev rundt og solgte lykke og død.

Han passerede ”Wok’n’roll”, en snusket amerikanesisk temabistro, hvor underernærede, asiater i alt for store pailletdragter, og med anderumpe-frisurer der dryppede af frituresved, serverede steak rolls og dragon fries fra bakker formet som lyserøde Cadillacs. Hver eneste gæst på

stedet så ud til at være livløs indvendigt. De sad i hver deres lille bås og stirrede ud i hver deres håbløse intethed. Volk kunne næsten smage den harske, lunkne sake på deres tunger.

I et kort minut passerede han gennem resterne af Dickens-distriktet – et af de mange beviser på hvor hurtigt tendenser skiftede inden for den branche som det meste af kvarteret befattede sig med. Ruinerede og falmede stod de kunstige, filmkulisse-lignende London-facader og vippede i vintervinden. Med en let raslen stødte de mod de grimme rødstenshuse de dækkede over. En bande af tweed- og kasketklædte væsener var i færd med at sparke en uheldig forbigående bevidstløs med deres klodsede brune sko. De tidligere så efterspurgte trækkerdrengene havde alle en visuel alder på omkring de otte, men Volk genkendte et par stykker af dem. De var tættere på halvtreds inde bag det tynde forhæng af forstyrrede hormoner.

Han drejede til højre ad Høyrups Allé og følte øjeblikkeligt hvordan bilens affjedring blev sat under pres. Den sønderslåede belægning fik hele bilen til at hoppe og danse. Han satte farten ned og sneglede sig af sted. Omkring ham rejste de sortnede, vejrbidte villaer sig, som gravsten, fra den tætte underskov af skæve skure og improviserede telte der udgjorde Shanty-byens yderligste grænse. Mors Hus opstod af mørket foran ham.

Han standsede bilen halvtreds meter fra indkørslen. Han havde lyst til blot at sidde og betragte stedet i et stykke tid, men han vidste at tiden var knap. Kamma rykkede sig hele tiden længere bort. Han kunne mærke det.

Hendes signatur var kold og død. Hun havde slettet sig selv fra nettet – kloge lille Kamma.

Med en pludselighed der overraskede ham selv lænede han sig over på passagersædet og åbnede handskerummet. Den lille lærredstaske lå sammenrullet derinde og lignede en sulten muræne. Han tog den ud og foldede den åben. Rækken af metalampuller glimtede muntert – forventningsfuldt – op til ham. Hans mund smagte af jern.

Hans fingre spillede hen over ampullerne, som var det et spinkelt, antikt instrument. Hver af dem afgav en tone der kun kunne høres i hans hoved. Hver af dem sang en ny sang om bortgang – et bedærvet kor fra en messe for Djævelen.

Han trak en ampul ud. En af de midterste. Med stor nydelse betragtede han det gennemførte håndværk der lå bag selve tingen. Det var et af hans allermest lukrative – og allerdyreste – produkter, kun tilgængeligt for et meget eksklusivt klientel.

Han gemte ampullen i sin hånd, pakkede tasken sammen igen og steg ud af bilen. Kulden ramte ham som en hammer i hovedet. Lyden af vinden og af fjerne sirener – der måtte komme helt ovre fra Muren – overmandede ham. I det fjerne, fra den anden side af Slotsparken, kunne han høre

den snerrende fræsen fra Travbanen. Han smilede og satte sin tommelfinger mod bilens aflæser. Med en række mekaniske klik sikrede bilen sig imod indbrud og hærværk.

Han trak sin ankellange kashmirfrakke sammen foran og luskede foroverbøjet tættere på Mors Hus. Der var mørkt derinde. Kun i stueetagen var der lys. Den røde lampe ved hoveddøren var slukket. Mors Hus var et skib uden lanterner og kaptajnen var blevet skør. Volk kunne høre Mors stemme – skinger og fuld – da han sneg sig under vinduerne og om i baghaven. Hun havde mistet alt i aften. Han følte ingen medlidenhed.

Det knasede da han trådte i glasskårene – som var det frostsne eller kakerlakker. Han skottede op til det knuste vindue, der stadig gabte i husmuren. Gardinerne blafrede, som hudflapperne omkring et stort sår. Han krummede sig sammen og brugte månens lys til at orientere sig.

Små stænk af rødt. De skjulte sig godt, men han fandt dem. Kammas blod.

Han åbnede sin hånd og greb ampullen mellem pege- og langefinger. Han førte den til håndledet – til den store pulsåre der allerede bankede vildt. Med tommelfingeren aktiverede han ampullen. De mikroskopiske nåle var ufølelige.

Han sad et øjeblik og svajede før effekten satte ind. Det gik stærkt. Han krummede sig endnu mere sammen da han følte et stød i hele kroppen – da hans immunforsvar blev klar over hvad der var ved at ske. Med et slag havde han feber. Han kogte. Han brændte. Hans blod boblede.

Samtlige muskler i hans krop begyndte at trække sig sammen i hysteriske kramper. Hans øjne sved og det hylede for hans ører, mens hans nye skærpede sanser kæmpede med tusind nye indtryk. Til sidst blev det for meget. Han faldt sammen på jorden. For hans indre blik skiftede verden farve og forsvandt.

Det var hans næse der vågnede først. Han kunne se alting i lugte, som diffuse røgøjler i forskellige farver, der slyngede sig hid og did. Den sorte stank af Sundet. Den gullige vind fra Shanty-byens uvaskede kroppe. En blålig tone fra Mors Hus, som han ikke kunne identificere.

Men mest tydeligt var det røde spor i luften. Det steg op fra glasskårene, som opiumsrøg fra en pibe og snoede sig ind i hans næse og op i hans hjerne. Det stak. Som et søm.

Han satte sig op på knæene. Kulden fra jorden trængte gennem det tynde stof. Han kunne se et rødt skær inde mellem buskene i krathaven. Kamma havde efterladt ham et spor af små brødkrummer. Han sendte et blik fuld af kærlighed til den hvide måne. Den skinnede i hans ildgule øjne og glimtede i hans tænder.

Så satte han af og løb efter sporet af rødt.

Hun følte sig besynderligt stimuleret af den kløende smerte fra de utallige bittesmå sår der dækkede hendes krop. Tøjet hun havde taget fra bumsen og hans sølle indkøbsvognsdepot var stift og mørnet af snavs og ælde, og det gned imod rifterne – inciterende som en elskers kærtegn. Bukserne var for store og hun forsvandt næsten i den uformelige frakke, som en skildpadde i sit skjold, men bumsen havde haft ret: det lå et par barnesko i vognen. Hun passede dem næsten.

Det meste af vognens indhold havde været det rene bras. Ubrugelige og affaldsindsmurte dimser der sikkert var ganske praktiske i situationer hun ikke gad at forestille sig, men de ville ikke hjælpe hende nu.

Lakunen i hendes hoved var det der gik hende mest på. Den altdominerende tavshed der fyldte tomrummet efter implantaterne var ubærlig. Hun holdt det kun ud fordi hun skulle koncentrere sig om at flygte. Flygte og reorganisere sig. Etablere et nyt alias. Skaffe kontanter. Underlægge sig nye modifikationer og skifte udseende. Det forekom fuldstændigt overvældende – en orkan af gøremål der blæste hende omkuld.

Tomrummet ekkoede hult. Først måtte hun bort herfra. Skjule sig. Overleve en tid uden implantaterne, og satse på ikke at blive helt vanvittig. Stædigt bevægede hun sig gennem den gustne nat, nordpå, hele tiden nordpå, mod det eneste sted hvor Volks magt måske ikke kunne nå hende.

Hendes hånd lagde sig om springknivens skæfte nede i lommen. Det var betryggende af føle den kolde plastikskal og vide at den gemte på noget dødbringende.

Hun så sig omkring. Hun genkendte ikke præcis det sted hun befandt sig. Shanty-byens kaotiske mangel på systematiske gader havde forvirret hende. Hun havde jokket rundt på må og få og uden tvivl gået i zig-zag. Men hun kunne høre Travbanen og vidste at den lå nordpå, så hun gik efter den mens hun forsøgte at holde så ret en kurs som muligt gennem virvaret af lavstammede huler af byggeskrald. Mange steder var villaer og rødstenskomplekser udbrændt og tomterne genbebygget. Ingen havde respekteret villavejenes oprindelige udlægning. Resultatet var en snoet labyrint af blinde ender og smalle stræder, oversvømmet med lort og madrester.

Men hun fortsatte. Så ret ligeud og ignorerede de enorme børneøjne der fulgte hende, kanylerne og de tomme, lommevenlige flasker der flød overalt. Endelig ebbede Shantyen ud. Motorlarmen fra Travbanen blev mere gennemtrængende – og publikums brusende brøl kunne høres over vinden nu.

Hun så trækroner danse i det fjerne. Enorme træer, krogede og anstrengte, som stædige gamle mennesker. Slotshaven. Man havde kunnet ane den fra de øverste vinduer i Mors Hus. Et stik i hjertet. Kamma havde hadet sin tid i Huset, men alligevel sydede savnet i hende. Måske fordi

hendes afsked havde været så brutal og pludselig. Det var som om hele dagen havde været en drøm. Hun håbede inderligt at hun ville vågne.

Hun krydsede en smule fri asfalt og stod pludselig i haven. Rygterne sagde at der boede en galning på slottet i midten af haven. Som rygter var flest manglede dette substans og detaljer. Det var blot et accepteret faktum at man skulle holde sig fra den sjælesyge skov, hvis man ønskede at overleve – et ønske som forbløffende mange af kvarterets forarmede indbyggere nærrede.

Et kort øjeblikks ophold i den bidende vind fra havet lod en ny lyd trænge sig på. Den ekkoede i lakunen ligesom alt andet. En langtrukken bumlende susen, underlagt en taktfast knagende rytme. Et tog.

Hun lod rygter være rygter og frygt være frygt. Med frakken vundet omkring sig, som en kokon, snubleløb hun gennem krattet i retning af lyden.

Volk kylede sine håndsnyede lædersko bort. Han så ikke engang hvor de landede. Hørte dem skramle mod et eller andet af blik. Hørte noget på små fødder flygte fra nedslaget.

Han løb videre gennem de smalle gyder. Hans nøgne fodsåler absorberede kulde og væde. Det var som at træde i knust glas, men varmen i hans krop var ulidelig. En klæbrig papmache af mugne aviser, pap, indpakningspapir fra junkfood klistrede sig til huden under fødderne. Han var ligeglad.

Volk spænedede. Hans muskler var overspændte. Han følte et vanvittigt vilddyr i sig. Det flåede og bed og løb mod døren til hans sind. Det ville snart bryde igennem. Bryde døren ned i en sky af splinter og blod og fråde.

Han fulgte det spæde røgslør. Kammas duftspor der var spændt som en nåletynd tråd gennem Shantyens slum. Den krydsede sig selv, som havde hun bevidst forsøgt at forvirre ham. Han blev endnu mere vred på hende. Hvad fanden bildte hun sig ind? Møgkælling. Muterede barneskøge. Smatso. Byttedyr. Flæskesteg ...

En junkie lå på jorden og rodede rundt i sin egen afføring. Volks næsebor blafrede. Stanken fra hende var forfærdelig. Hun lå halvt rullet ind i en sovepose der var sort af skidt. Gulnet, pergamentagtig hud trukket tæt om de knoklede lemmer. Hun sugede vellystigt på en pibe lavet af sølvpapir. Hendes øjne var matte, hendes mund et råddent hul der smaskende babbede på rygeinstrumentet.

Kammas spor førte forbi det ækle bestie. Hun lå i vejen, midt i det hele. Volk satte farten ned. Heden fra hans krop fik ham til at dampe synligt i den kolde luft. Han nærmede sig junkien. Langsomt, foroverbøjet, med armene foran sig og hænderne klar til hug.

Junkien gloede fortryllet på ham. Giftig røg piblede ud af hendes næse og mund. Antydningen af et usikkert smil gled over hendes sprukne, plettede læber. Så trak hele hendes ligfjæs sig sammen og hendes fiskeøjne lukkede sig. Hun hostede et par lange dybe host og harkede kraftigt. Volk trådte et par skridt nærmere mens dette anfald stod på. Da det var overstået åbnede hun øjnene og så forskrækket på ham. Han var tæt på nu. Tættere på end hun brød sig om – det var tydeligt.

En lang tråd af rødlig flegma boblede ud af hendes mund. Hun så frygtsomt op på ham og førte piben op til ansigtet igen.

Han var over hende før han selv vidste det. Med den ene hånd greb han den skrøbelige pibe og kastede den bort. Gløder fra den blev affyret ind i munden på junkien, som klagede sig med en lang hæs lyd. Med den anden hånd samlede han junkien op. Et fast greb om hendes tynde hals. Hendes klynkelyde forstummede brat.

Stanken fra hende da han trak hende ud af soveposen var nærmest kuende. Den blændede ham i hans sanseopvakte tilstand. Han gloede direkte ind i hendes ansigt. Hendes levergullige øjne var spærret op i rædsel.

”Har du set en lille pige komme forbi? En lille såret pige?” Hans stemme var dybere end den plejede at være. Dyb og rusten. Den panikslagne junkie druknede i den stemme.

”Hva... hva... fanden... fan... fanden... laver du... du... mand?” hakkede hun mellem forsøgene på at få luft. Hendes ansigt var allerede ved at blive lyst violet. Et blodkar sprang i hendes højre øje så der spredte sig en lille rød sol i det.

Volk slækkede på sit greb og stak hende en lussing. Hendes hoved knasede under hans overmenneskelige styrke og hele hendes forkrøblede krop spjættede.

”En lille såret pige ...” gentog han med sin gravrøst.

Junkien spyttede en brun tand ud. Trevler af kød, nervetråde og mere rødt savl fulgte efter.

”Ja!” sagde hun. ”Jeg har set den lille pige. Hun løb den vej!”.

Volk fulgte junkiens dirrende hånd da hun udpegede Kammas rute. Han slap junkien helt og hun røg til jorden som sæk kartofler.

”Du må ikke slå mig mere ... du må ikke slå mig...” begyndte hun at messe.

”Hvorfor ikke?” spurgte Volk fordi han selv var i tvivl. Hun så op på ham igen. Hendes blik var ikke levende.

”Fordi ... Fordi, nu har jeg jo fortalt dig det du gerne ville vide!” sagde hun forhåbningsfuldt.

”Du har stukket en lille pige,” sagde han. ”Du har stukket en stakkels lille pige.”

Han trampede junkien i ansigtet. En enkelt gang. Det var rigeligt. Hendes arme og ben strakte sig automatisk ud da hendes hjerne blev knust og nervesystemet sendte sindssyge signaler til dem. Volk mærkede hendes grimme fjæs knække under sin bare fod.

Han løb videre efter duften af Kamma.

Kuglen ramte mudderet med et hårdt klask der sendte stråler af sort vand flere meter op i luften. Kamma stirrede ned for sine fødder, projektilet havde boret sig ned i skovkanten.

Toget buldrede forbi hende og sendte sit frelserlys kærtegnende ned over hendes ansigt. Gennem træer og elmaster dannede lyset et famlende skyggeteater – en bugtende slange af stål og tryghed. Uopnåelig tryghed. Vagterne på de topløse vogne der var koblet mellem passagerstammerne råbte i deres radioer. Flere skud blev affyret efter hende, men de ramte langt forbi.

Hun løb alligevel efter toget. Et eller andet drev hende fremad. En ukendt frygt for en uset fjende. Toget skramlede videre. De mørbankede skinner gned sig mod de skæve gamle metalhjul, så gnisterne fløj. Det hvinede og bragede. Hendes ben gik som trommestikker, men toget forsvandt. Endevognens røde lampe blev mindre og mindre i det fjerne. Et sidste skud susede forbi, så tæt på hendes hoved at hun kunne mærke trykbølgen fra det. Rent held fra skyttens side.

Nattoget accepterede kun betalende gæster. Alle andre blev betragtet som røvere. Hun vidste det godt. Hun havde tilbragt tre ubehagelige uger i Huset som Togførersens foretrukne selskab. Hun kunne stadig genleve hans ækle ånde der stank brændt gummi og sprit. Hans hænder der var dækket af et permanent lag af indtørret maskinolie.

Men hun havde håbet mod alt håb.

Hun traskede de sidste ti skridt op på jernbanevolden, hvor sporet skar sig gennem kvarteret, som en rusten skalpel gennem en pusfyldt byld. Hun knækkede forover med hænderne på lårene og skrævende ben, og åndede tungt mens hun stirrede efter toget der fortsatte mod nord.

Tårer pressede på bag hendes øjne, men hun nægtede sig selv at græde. Ikke endnu. Først når hun var i sikkerhed.

Kamma klemte øjnene i og så måner og stjerner på indersiden af øjenlågene. Så satte hun den ene fod foran den anden og begyndte at gå ud af sporet. Det var den mest direkte vej, selv uden toget.

Månen sprang frem fra sit skjul bag en sky og i det samme flængede et langtrukket hyl den frosne nat. Hun gik i stå. Opslugte hver lyd i nærheden. Dyrs puslen, bilers brummen, træernes hvislen.

Så lød hylet igen. Langt, koldt og ondt.

Kamma spænedede.

Dyrehavens mørke var en fysisk substans. En uigennemskuelig grødet masse af sorthed, som sugede sine ofre til sig, som kviksand. Træernes arrede stammer stak op gennem den slimede hinde af sne og års efterladte, rådnende blade. Megalitter der skød op, på flugt fra underverdenens rædsler.

Små lejre af gulnede campingvogne og skævblæste blikskure var det eneste tegn på at denne urskov overhovedet var beboet – af andet end mørkets troldske dæmoner.

Kun pletvist dukkede rester af stisystemet op. Flere steder var den bedagede grusvej fuldstændigt opædt af skoven, der med grusom tålmodighed spredte sig, meter for meter, år for år.

Spor i den askeblandende sne afslørede at haven stadig var hjem for et rigt dyreliv. Kobler af vilde hunde og katte bekrigede hinanden i mørket – drabelige, blodige slag, som ingen så, udover skovens sadistiske ånd, der hvilede tungt over hele området.

Gennem det filtrede, tjæresorte morads bevægede to skikkelser sig. Den ene fulgte den anden og vandt ligeså stille ind på sit bytte. Fugle og smådyr flygtede foran de to, opskræmte af lydene fra knækkede grene og truslen fra det ukendte.

Herinde trængte Strandvejens larm og lys aldrig igennem. De to skikkelser bevægede sig gennem et vakuum, men ingen af dem ænsede det. Det brusede for deres ører, og deres indre stemmer skreg i deres hoveder.

Kamma slap endelig ud af skovens favntag. Hun snublede over et trappetrin og faldt tumlende til jorden. Hun vendte sig lynhurtigt og rejste sig halvt op – og gik i stå. Hun stirrede op i et koldt, grønligt ansigts pupilløse øjne. Uhyrets løvepoter lå afventende, parat til at baske livet ud af hende med en ligegyldig bevægelse. Dets spændte, nøgne kvindebryster stod, med deres løfte om frodig barmhjertighed, i stærk kontrast til poterne.

Et splitsekund troede Kamma at hun havde mistet forstanden. Så trængte hendes blik gennem endnu et lag af mørke, og hun så statuen for hvad den var: Nænsomt hugget ud i sten.

Mosbegrøet og skør af ælde gloede sfinksen blindt ud i luften. Hun fulgte dens blik og fandt dens endnu mere affældige tvilling et par meter borte. Hun tog et par skridt tilbage og fattede endelig hvor hun var. De to fabeldyr bevogtede den sirligt dekorerede indgang til Eremitageslottet – et sted hun kun kendte ved et rent tilfælde, fra en briefing om Strandvejens historie.

Over hende rejste det lille lystslots facade sig. Tomme vinduer og ligene af græske sagnhelte nedstirrede hende, med en dommers ydmygende blik. Bag hende kunne hun høre Volk brage gennem underskoven. Men hun var for træt til at løbe. For træt til at fortsætte legen. Mismodigt traskede hun indenfor, for udmattet til at være bange.

Volks krop ramte den dobbeltfløjede dør med et gevaldigt brag. Det mørnede træ gav øjeblikkeligt efter og splintrede til alle sider. Resterne af dørene fløj af hængslerne og landede flere meter borte. Årtiers støv blev hvirvlet op, men intet kunne indkapsle duften af Kamma. Volk rullede og rejste sig op i én lang glidende bevægelse. Hans kunstigt ophøjede sanser kompenserede for alt.

Hun sad på gulvet i den store modtagelsesstue.

Hendes ni-årige krop var klasket helt sammen, og delvist forsvundet i det alt for store tøj. Det gyldne hår var smurt ind i kager af jord og blade. Grene stak ud af det og sytrådstynde linier af blod løb ned over hendes pande. De blev fanget af det spinkle bryn over de kolossale azurblå øjne, der så på ham.

Hans krop forekom hende underligt opsvulmet i forhold til den spinkle, senestærke mand hun havde delt seng med tidligere på aftenen. En skygge af stride grå skægstubbe dækkede det meste af hans ansigt. Hans mund stod åben, og et fint pulver af indtørret savl omgav den. Hans fejlfri habit var flået og snavset, og spændt ud over hans ryg, der krummede som en gal hunds. Volk øjne brændte med en glød der demonstrerede lige mængder af liderlighed og sult.

Han tog et skridt hen imod hende. Hun rørte sig ikke. Et forsagt barn blandt fremmede.

”Hvor er du smuk,” udbrød han. Hans stemme var en rusten, rallende parodi på den stålfaste, selvsikre røst han havde charmeret sig frem med i Mors Hus.

Hun svarede ikke, men blinkede undrende med øjnene.

”Hvor er du smuk,” gentog han med eftertryk og rykkede endnu nærmede.

”Hvad mener du?” spurgte hun. Omkring dem gav de gamle mure sig lydeligt i frostvejret.

Han kom helt hen til hende og satte sig på hug foran hendes forsvarsløse krop. Et sted, dybt nede, ønskede hun at han blot ville gøre en ende på legen.

”Du er et dyr,” sagde han så – uden skyggen af anklage af stemmen. ”En rovdyr ... En jæger ... Du jager bytte. Du lokker det til dig og fanger det.”

Var det beundring hun kunne høre?

Han rakte ud efter hende. Hun gjorde ingen modstand. Hans hånd greb om hendes nakke, men ikke på nogen ubehagelig måde. Han ventede tydeligvist et svar af en art.

”Men ... Jeg jager kun kriminelle. Det er mit job. Jeg jager kriminelle og nedlægger dem, så alle andre kan leve i fred.”

Han så hende direkte ind i øjnene. Ilden i hans blik var taget af.

”Du har misforstået det hele. Du sorterer verden i så mange forskellige kasser. Der findes kun to: Rovdyr og byttedyr. Et rovdyr er et rovdyr. Der er ingen gradbøjninger.”

Noget i hendes baghoved rørte på sig. En stædig trang til at protestere. Men det blev overdøvet af lettelse. Lettelse over at leve et par sekunder mere. Men mest lettelse over endelig at have fundet et svar.

”Du er så smuk. Som kun et rovdyr kan være,” udbrød han.

Hun lænede sig frem imod ham.

Deres læber mødtes.

En enkelt, klar tåre løb ned af hendes kind.

